

vždy někým, kdo byl zachráněn a vzkříšen.

Měkká skutečnost, kterou se mi Ježíš stal – ten jemný nedotknutelný „Estetický“ a „Na cestě“, to se mi před obrazem vyjevilo určitým způsobem naze. Udělalo to ze mě na okamžik idiota.

Možná byl ten obraz tehdy spouštěčem, že

jsem vytušil jakýsi nedostatek ve vztahu k Ježíši. Až když jsem uviděl zhanobeného psa, pocítil jsem znechucení nad tím, co může člověk způsobit nějaké bytosti. Teprve tady jsem se zděsil nad tím, co jsme my lidé udělali s Bohem a co si Bůh nechal se sebou učinit.

Podle knihy Heinera Wilmera: *To jsi můj Bůh?*

KŘESŤANSKÝ HUMOR

Bůh stvořil krávu a řekl: „Musíš jít na pole a po celý den budeš v úmorném vedru pracovat, mít mladé a dávat mléko člověku. Dám ti na to 60 let života.“ Kráva odpověděla: „Takový tvrdý život je moc dlouhý. Nech mě žít jen dvacet let, zbývajících čtyřicet ti vrátím.“ A Bůh souhlasil.

Bůh stvořil psa a řekl: „Budeš celý den sedět u dveří domu tvého pána a štěkat na každého, kdo půjde kolem. Dám ti na to 20 let života.“ Pes odvětil: „Štěkat na každého dvacet let je moc těžký úděl. Dej mi jen deset let a těch zbývajících deset ti vrátím.“ A Bůh souhlasil.

Bůh stvořil opici a řekl: „Bav člověka, dělej hloupé věci a donuť lidi se smát. Máš na to 20 let života.“ Opice byla proti: „Dvacet let mám ze sebe dělat blázna? Ani náhodou. Pes ti vrátil

deset let, já ti je vrátím také.“ A Bůh souhlasil.

Bůh stvořil člověka a řekl: „Spi, jez, hraj si, miluj se a užívej života. Nedělej nic, jen se bav. Dám ti na to 20 let života.“ Člověk vykřikl: „Cože, jen dvacet let? Ne, ne, to nejde. Podívej, Bože, uděláme to takhle. Kráva ti vrátila čtyřicet let, pes deset a opice taky deset. S mými dvaceti to dělá osmdesát let. Souhlasíš?“ Bůh souhlasil.

Od té doby člověk prvních dvacet let spí, jí, hraje si, miluje se, užívá si života a o nic se nestará. Dalších čtyřicet let dře jako vůl, aby uživil svoji rodinu. Pak deset let ze sebe dělá šaška pro pobavení svých vnoučat. A posledních deset let je to starý mrzout, který štěká po všech lidech okolo.

AKTUALITY

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ BAZILIKY V JABLONNÉM

Ve středu 1. 5. 2024 od 10.00 h bude biskup Mons. Stanislav Přibyl celebrovat slavnostní mši svatou u příležitosti otevření zrekonstruované baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí. Odpoledne v 15.00 h zazní v bazilice slavnostní koncert. Všichni jste srdečně zváni.

Hlavní pouť v Jablonném v Podještědí se potom koná v sobotu 25. 5. 2024.

POUŤ VE STROMKOVICÍCH

Ve středu 1. 5. 2024 od 14.30 h se také koná tradiční poutní mše sv. s první májovou pobožností u lesní kapličky Panny Marie ve Stromkovicích.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 18. dubna 2024. Uzávěrka následujícího čísla: 1. května 2024. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily

Číslo 8 21. dubna 2024

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 22. 4. – 5. 5. 2024

22. 4.	Po	–	–	–	
23. 4.	Út				Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka
		KA	18.00	za † Antona Dubovského	
24. 4.	St	KA	08.00	za † Katku	
25. 4.	Čt				Svátek sv. Marka, evangelisty
		KA	08.00	za † Jiřího Jóna a manželku Libuši a Věru Kodejšovou	
26. 4.	Pá	KA	18.00	za bratra, jeho rodinu a duše v očistci	
27. 4.	So	DD	13.30	za farníky	
		KA	18.00	za † Jaroslava Tichého a manželku	
28. 4.	Ne				5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
		KO	08.30	za † Milicu Karmáškovou a rodiče a za † Anastázii Dubovskou	
29. 4.	Po				Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
		–	–	–	
30. 4.	Út	KA	18.00	za obrácení našich nepřátel	
1. 5.	St	KA	18.00	na úmysl dárce	
2. 5.	Čt				Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
		KA	08.00	za rodiče Masničákovy a celou rodinu Hladíkovu	
3. 5.	Pá				Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
		KO	18.00	na úmysl dárce	od 16.30 v KO svátost smíření
4. 5.	So	KA	18.00	na úmysl dárce	
5. 5.	Ne				6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
		KO	08.30	za Marii Luksovou, manželka a oboje rodiče	<i>sbírka na pomoc pronásledovaným křesťanům</i>

SPORY O DĚDICTVÍ

Jedním z problémů, se kterými se v pastorační službě druhým setkáváme, je spor o dědictví. Je mnohdy překvapivé, jaký nelad až odcizení či nevraživost může do rodiny spor dědictví přinést. Stává se to i v rodinách, kde se nevedou do té doby žádné „příbuzenské války“.

Závěť je dobré opatření proti neshodám

Spor by měl být dobře řešitelný, pokud zesnulý napsal správným způsobem závěť, tak, že je nenapadnutelná, vhodně uložená a přístupná. Je dobré si v rodině říci, že napsání závěti není jakýmsi předčasným „odesláním živého na onen svět“, ale dobré opatření proti neshodám, až dotyčný zemře.

Téměř jisté narušení vztahů

Co ale dělat, když závěť sepsána není? Ten, kdo se cítí nějakým způsobem ochuzen o dědictví, by udělal dobře, pokud by se pokusil čelit situaci s určitým nadhledem. Sám by si měl uvědomit, zda a jak ho vidina dědictví okouzila. A přiznat si, že bez toho, o čem se snad bude v dědictví přetahovat, doposud nejspíš šťastně žil. Spor o dědictví možná povede k jeho lepší finanční situaci, ale téměř jistě ke dlouhodobému nebo i trvalému narušení blízkých příbuzenských vztahů. Stojí to za to?

Je dobré položit sobě, ne těm druhým, otázku: Chci mít pravdu a dědický podíl víc, než dobré vztahy v rodině? Že by se ti druzí měli stejně ptát sami sebe je jistě pravda, ale z pozice „soupeře“ nemůže člověk tuto otázku klást.

Někdo se cítí ošizen

Ještě spletitější a bolavější může být situace, když někdo z blízkých se o zesnulého v jeho životě staral a to víc, než někdo další, a je přesvědčen, že má být za to podílem na dědictví odměněn, ale ten druhý nebo ti druzí to tak nevidí. A jedni či druzí nebo všichni se cítí být ošizeni a svůj pocit křivdy si trvale udržují v sobě. Jenže nosit si v sobě trvale neléčený pocit křivdy je horší, než neléčená rakovina.

Existuje jedno řešení

Je možné, že ten, kdo se cítí být rozdělením dědictví nedoceněn nebo ošizen, bude hledat možnosti, jak by další dědice přivedl ke změně postoje. Jenže to většinou nejde.

Jde jiná věc, jak se neladu ve vztazích zbavit: Přijmout situaci, jaká je, čili vzdát se toho, co nelze bez následného pokažení vztahů získat. Nebo netrvat na „nároku“, jakou odměnu za péči o druhého v jeho životě za množství dobra, které jsem prokázal, mám obdržet, ale prostě se toho vzdát. Ano, je to pro mnohé nepopulární. Ale není to proti evangeliu, je to přímo podle evangelia. Je možné, aby člověk, trápený neladem při rozdělení dědictví, takto nelad odstranil. Je to ovšem „na vlastní náklady“. Ale přináší to osvobození. Nemusíme se trápit počítáním jakýchsi nesplacených dluhů.

Můžeme být štedří a tím Pánu Bohu podobní. On nás může k potřebné velkomyslnosti a štedrosti uschopnit, když se uschopnit necháme.

Aleš Opatrný

UKŘIŽOVANÝ PES A MOJE KŘESŤANSKÁ VÍRA

Procházím se výstavou moderního umění. V jedné z vysokých světlých místností poznávám z dálky něco jako oltářní obraz. Pomyslel si, že to je opět jedno z těch děl, která jsem

už mnohokrát viděl. Jedno z mnoha ztvárnění umučení Ježíše. Ale nebylo to ono. To, co viselo na kříži, mě vyděsilo. To nebyl Ježíš. Byl to pes.

Zakrvácený, přibitý na kříž, s hlavou skloněnou. Jazyk mu vyklouzl z tlamy, visel mu přes přední pracky. Rozdrcené oko, ale široce otevřené, jako by mě mohl ještě pozorovat. Zadní končetiny široce roztržené od sebe, připevněné hřeby na příční trám. Byl jsem zděšen a zůstal jsem tam stát s otevřenými ústy. Zrůdné, pomyslel jsem si. To je ale opovážlivost! Tak nechutné! Jako by se na tom psu provinil nějaký sadista, ze zábavy nad utrpením, s radostí nad bolestí. A především s potěšením z nechutnosti. A to tu má být sugerováno náboženské umění?

Obraz ukřižovaného psa se sklopenými varlaty – to nebylo pouze odporné, to bylo rouhání Bohu. Něco takového se nedělá, uvažoval jsem. To je troufalost pro každého. Jak je možné udeřit takovýmito obrazy nenadále návštěvníky do obličeje!? Jako facka. Nebyl jsem schopen slova.

Můj obraz Ježíše býval vždy čistý

V těchto okamžicích před obrazem jsem si uvědomil, že jsem si vůbec poprvé v životě skutečně ošklivil obraz ukřižování.

Člověk si to musí představit. Stal jsem se knězem, složil jsem své sliby Ježíši, každý den jsem se k němu modlil, slíbil jsem brát na sebe svůj kříž, následovat ho, a nikdy, nikdy jsem skutečně neviděl kříž a Ukřižovaného. Nikdy předtím mě nebilo do očí pokoření a brutalita, ponížení a ta nepřírozenost na kříži jako u tohoto obrazu.

Bylo mi jasné, jak umytý a opláchnutý byl můj obraz Ježíše. Příliš měkký, příliš bledý, než abych mohl s čistým svědomím odůvodnit, proč jsem na tom postavil více než polovinu svého života.

A přitom jsem s obrazy ukřižování vyrostl. Všude ve vesnici byly nějaké k vidění. V kostele, na okrajích cest, v našem domě, dokonce i v mém pokoji na mě shlížel Kristus s proboděnými rukama.

S tímto obrazem jsem vyrostl, ale byl to

obraz pěkného Ukřižovaného, pokud to tak můžeme říct – obraz statného muže, jehož tělo mělo ještě tvářnost, u něj člověk neviděl krev, a také mu z úst nevisel jazyk. Ne, byl čistý, pohledný, někdy ze dřeva, dárek k biřmování. Před takoveto hezké kříže se často dávaly čerstvé květiny, které příjemně voněly. Někdy také svíčka. A na takové kříže byl člověk hrdý. Platily za cenné.

Šokující obraz

Nevím, jak dlouho jsem v tom muzeu stál před obrazem. Ten pocit odporu mě nepouštěl. Že mě ukřižovaný pes šokoval víc než ukřižovaný člověk! To pochopitelně nehovořilo příliš v můj prospěch.

Kříž je znamením mé víry – a já začínám brečet, když na něm místo Krista visí pes!

Kdesi hluboko v sobě jsem cítil nepokoj, tušení, že něco nesedí – před obrazem jsem ještě neuměl vyslovit, co to bylo, ale zřetelně jsem vnímal: Má víra, můj pohled na Ježíšův kříž – vůbec na Ježíše – s tím není něco v pořádku.

Nedostatek v mém vztahu k Ježíši

Ježíš byl pro mě dobrým pastýřem, který pase své ovce na zelených pastvinách a vodí je na klidná místa u vod. Svou holí a prutem vede stádo, provází ho také temnými propastmi a ochraňuje je, když se k nim přiblíží vlk.

Ježíš byl pro mě lékařem, který pečoval o zavržené, o chromé. Aby se s ním setkali, sundali střechu a nemocný byl k němu spuštěn seshora.

Ježíš byl pro mě potulným kazatelem, který chodil se svými učedníky přes hory a doly, kázal jim o ptáčích na nebi a o lilích na poli a o tom, že si člověk nemá dělat zbytečné starosti. Ježíš byl pro mě zvláštním mužem, protože byl ke všem dobrý a protože byl Božím Synem, ale byl také trochu hippie, a na kříži byl dokonce čistým výrazem lásky a pro mě